

Resolució 938/2023, de 19 d'octubre

Número d'expedient de la Reclamació: 729/2023

Administració reclamada: Empresa Municipal Mixta d'Aigües de Tarragona S.A. (EMATSA)

Informació reclamada: Llibres majors de comptes d'EMATSA dels anys 2003-2011 (ambdós inclosos) i 2016-2022 (ambdós inclosos).

Sentit de la resolució: Estimació

Resum: La informació pública sol·licitada i reclamada és, sens dubte, informació pública d'acord amb l'article 2 LTAIPBG a la qual garanteixen l'accés de qualsevol persona els articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, llevat que concorrin límits legals.

Sobre la concurrència de causa d'inadmissibilitat invocada per EMATSA (documents de treball intern i tasca d'elaboració i reelaboració), és criteri d'aquesta Comissió que per poder aplicar la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.a) LTAIPBG es requereix que es compleixin acumulativament dues condicions: que es tracti d'un document de treball intern i que, a més, no tingui rellevància o interès públic. Aquesta Comissió considera que el fet de ser un document no obligatori reglamentàriament (llibre auxiliar), no equival a la consideració de document de treball intern i no l'exclou del dret d'accés a la informació pública. Pel que fa a la rellevància o interès públic considera que ha de prevaldre el dret d'accés, atès l'interès públic inherent en la divulgació de la informació relativa a la comptabilitat interna d'una empresa pública, per garantir l'efectivitat del control de la disposició dels recursos públics, que és una de les finalitats més destacades de la transparència i el dret d'accés a la informació pública.

Pel que fa a la tasca d'elaboració o reelaboració basat en el fet de considerar un nombre elevat de registres comptables (350.000) ens porta a qüestionar el sentit de les bases de dades.

Les bases de dades són un conjunt de dades amb una estructura coherent, i accessibles des d'un o més programes o aplicació, de manera que qualsevol d'elles pot ser extreta del conjunt i actualitzada, sense afectar per això ni l'estructura del conjunt ni les altres dades. La propietat fonamental d'una base de dades és la independència de les dades que conté respecte de les aplicacions que les utilitzen; és a dir, els diversos fitxers o estructures de dades que poden constituir la base han de restar ocults als programes que usen aquesta base. Així, les dades, prèviament definides i estructurades, es configuren com a registres en els quals es fan les diferents anotacions o assentaments i permet accedir i recuperar les dades aplicant diferents filtres i criteris de selecció. I és aquesta darrera característica on resideix la veritable raó de ser de les bases de dades: la possibilitat de recuperar només la informació que necessitem en cada moment, ordenar i fins i tot aplicar-hi operacions aritmètiques. El llibre major de comptes ordena la informació del llibre diari amb relació a cada compte i això permet saber en qualsevol moment la situació en què es troba l'element patrimonial representat per aquell compte. El llibre diari ha de registrar, dia a dia, totes les operacions relatives a l'activitat de l'empresa i és un llibre obligatori d'acord amb l'article 25.1 del Codi de Comerç. Per tot això, extreure les dades del llibre major de comptes no pot ser en cap cas tasca complexa d'elaboració o reelaboració, es realitza pels mitjans informàtics disponibles i no requereix d'una tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui complexitat objectivable i desproporcionada.

Pel que fa a l'existència d'interessos econòmics i comercials, secret professional i confidencialitat de la informació i propietat intel·lectual i industrial, cal ser estrictes en la valoració del què és un secret empresarial o comercial, i no estendre aquesta protecció a aspectes que poden ser propis de l'estratègia comercial o empresarial, però no pas

desconeguts en el sector, o generadors d'una posició de desavantatge competitiu real en relació amb la resta d'empreses. EMATSA s'ha limitat a anunciar-los i descriure'ls d'acord amb cadascuna de les lleis concernides sense que s'hagi justificat ni raonat acuradament en base a quina informació es podrien produir els perjudicis de l'accés a la informació sol·licitada i reclamada. Tampoc en el cas del valor que aquesta informació tingui un valor empresarial que podria comportar un perjudici si fos coneguda en els cercles empresarials relacionats.

Pel que fa als interessos comercials que es poguessin derivar de l'exercici de la part privada de l'empresa i que es podrien veure perjudicats, aquesta Comissió considera que no hi ha cap secret empresarial que mereixi una protecció especial en els comptes del grup 6 (compres i despeses) d'una empresa pública com és el cas més enllà de consignar informació de la gestió econòmica realitzada.

En quant al secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial (art. 21.1.g LTAIPBGB) l'art. 69.7 DTAIP entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets de propietat intel·lectual industrial quan, entre d'altres, l'accés causi un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic. És molt difícil (i en tot cas no s'ha acreditat) que en els comptes de compres i despeses hi hagi informacions secretes de valor empresarial ni que pugui causar un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic.

En relació a la protecció de dades i la necessitat de comunicació a tercers, s'ha de concloure que el tractament o cessió de les dades personals dels quals l'administració n'és responsable per atendre i satisfer el dret d'accés a la informació pública queda legitimat si, d'acord amb el que estableix el títol III de l'LTAIPBG, s'ha d'estimar l'accés, i comptant amb aquesta base jurídica legitimant (l'LTAIPBG), no resulta necessari el consentiment de les persones afectades, excepte si es tracta de dades sensibles especialment protegides (vida sexual, origen racial, salut, ideologia, creences, afiliació sindical o la comissió d'infraccions penals o administratives). És obvi que en cap cas existeixen dades que es puguin veure afectades en els registres comptables.

I pel que fa a l'abús de dret, cal dir que aquest només resulta adequat quan la finalitat pretesa amb l'accés no sigui l'obtenció d'informació per tal de controlar l'acció pública, sinó obstruir el normal funcionalment de l'Administració com a mesura de pressió per a l'obtenció d'un interès privat o com acció de venjança i no pas pel volum de peticions realitzades, i menys tenint en compte el dret reforçat que gaudeix la persona reclamant per a l'exercici de la seva professió (periodista).

Paraules clau: Ajuntaments. Empreses municipals. Periodistes. Compres i despeses. Llibres de comptabilitat. Llibres majors. Document de treball intern. Tasca complexa d'elaboració i reelaboració. Bases de dades. Volum. Registres. Límits. Interessos econòmics i comercials. Secrets empresarials. Confidencialitat. Propietat intel·lectual i industrial. Seguretat pública. Protecció de dades. Abús de dret. Reclamació contra inadmissió. Estimació.

Ponent: Mercè Aymerich Boltà

Antecedents

1. El 3 d'agost de 2023 entra a la GAIP la Reclamació 729/2023, presentada per una persona física contra EMATSA, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

La persona reclamant manifesta haver rebut resposta de l'administració però no la informació pública sol·licitada.

2. El 30 de juny de 2023 la persona reclamant presenta una sol·licitud d'accés a la informació pública (SAIP) a l'Ajuntament de Tarragona demanant: "Llibres majors de comptes d'EMATSA dels anys 2003-2011 (ambdós inclosos) i 2016-2022 (ambdós inclosos). Demano la documentació en format full de càlcul (EXCEL)".
3. El 3 de juliol de 2023, la persona reclamant precisa aquesta SAIP en el següents termes: "Demano el grup 6 d'aquells llibres majors d'EMATSA i pels anys que vaig indicar".
4. El 3 d'agost de 2023 el Director – Gerent d'EMATSA, mitjançant Resolució, inadmet la petició "concorrent en tot cas límits per desestimar-la íntegrament" en base a les següents consideracions:
  - 4.1. Que s'han d'inadmetre a tràmit les SAIP en els supòsits que demanin qualsevol document de treball intern, d'acord amb l'article 29.1.a LTAIPBG i l'art. 65 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública (DTAIP).
  - 4.2. "D'acord amb l'art. 25 del Codi de Comerç, el llibre major és un document no obligatori, pel que ha de considerar-se un document de treball intern, sense cap mena de format preestablert a la normativa mercantil i sense cap verificació de requisits formals ni de contingut per part del Registrador mercantil"
  - 4.3. Que d'acord amb l'art. 29.1.b LTAIPBG i l'art. 66 DTAIP, s'han inadmetre a tràmit les SAIP "en els supòsits que comportin una tasca complexa elaboració o reelaboració". Informen que "el llibre major inclou cadascun dels comptes comptables de la companyia, de manera que, en el cas que aquí ens ocupa, per cadascun dels anys sol·licitats (16 exercicis, concretament) inclou aproximadament 22.000 registres comptables, el que representa per a tot el període uns 352.000 registres":
  - 4.4. Que a part de les causes d'inadmissió referides, "també seria obligat desestimar la petició atenent als límits i a la seva desproporció" en base a:
    - 4.4.1. Es tracta de "documentació que inclou interessos econòmics i comercials, secrets empresarials i confidencialitat de la mateixa informació i informació relativa a la propietat intel·lectual i industrial". Refereix els articles 21.1 i 22 LTAIPBG i art. 14.1 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE); i article 69 DTAIP.

- 4.4.2. Considera que es pot exercir el control de la gestió dels recursos econòmics de la societat a través de tota la informació comptable i financera publicada en el Portal de Transparència i amb la documentació dipositada per EMATSA al Registre Mercantil.
  - 4.4.3. Refereix l'abús de dret, tal i com es preveu a l'art. 111-7 de la Llei 29/2002, de 30 de desembre, Primera Llei del Codi Civil de Catalunya i art. 7 del Reial Decret de 24 de juliol de 1889 pel què es publica el Codi Civil Espanyol
  - 4.4.4. I, fent referència a l'art. 24 LTAIPBG i arts. 62 i 70 DTAIP, considera que "cal una ponderació raonada de l'interès públic en la seva divulgació i afectació a drets de tercers persones. Així, es considera que el temps transcorregut de gran part de la informació és molt ampli, el volum d'informació i documentació a revisar per a evitar aquestes afectacions és desproporcionat i, especialment, que la finalitat perseguida es troba garantida per la informació comptable publicada, com s'ha indicat prèviament, són criteris que han de prevaldre davant la petició realitzada".
5. El 29 d'agost de 2023, la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
  6. En la mateixa data la GAIP comunica la Reclamació a EMATSA i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre la Reclamació, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
  7. El 21 de setembre de 2023, EMATSA tramet informe a la GAIP del que es desprèn que:
    - 7.1 Respecte a la inadmissió per tractar-se de document de treball intern:
      - Novament es refereix a l'art. 29.1.a LTAIPBG i refereix l'art. 25 del Codi de Comerç, en els mateixos termes descrits en l'antecedent 4.2.
      - Al considerar que és un document no obligatori de caràcter auxiliar o de suport de la comptabilitat de la companyia, entén que "no és determinant ni fonamental per la presa de decisions sobre la gestió econòmica d'EMATSA, ni per la configuració dels comptes anuals que han d'aprovar-se anualment, ni els pressupostos". I que aquests, "sí formen part dels documents propis de la "gestió econòmica,

comptable, pressupostària i patrimonial” que l'article 11 LTAIPBG ja preveu com a la publicitat activa.

- I segueix: “el llibre de major de comptes no té repercussió en la conformació de la voluntat dels pressupostos o dels comptes anuals i d'aquí que no siguin tampoc rellevants (més enllà de l'existència d'altres límits) per la ciutadania, perquè no és a partir dels mateixos que es prenen decisions públiques, pel què no es poden entendre encabuts en la consideració d'informació econòmica de la Societat”.

7.2 Fonamenten la inadmissibilitat per tasca complexa d'elaboració o reelaboració (art. 29.1.b LTAIPBG i art. 66 DTAIP) en el gran volum afectat, concretament “un abast temporal molt ampli, en concret de 16 anualitats, algunes de més de 20 anys d'antiguitat, fet que comporta la possibilitat d'haver de combinar bases de dades diferents, així com la revisió d'un elevadíssim volum d'informació, amb tractament informàtic i recerca manual, de més de 350.000 registres comptables. En resum, unes tasques del tot inassumibles i desproporcionades que impedirien el desenvolupament ordinari de la societat”.

7.3 Altres límits al dret d'accés a la informació pública al·legats:

- “garantia de la confidencialitat respecte a “drets privats legítims”, entenent-se que aquests poden resultar perjudicats quan l'accés “comporti un dany per als interessos econòmics o comercials legítims, de tal manera que afecti la llibertat d'empresa o la competència lleial entre les empreses amb motiu del valor estratègic especial de la informació de forma prevalent a l'accés a la informació pública”. Es fa referència a l'article 21.1.f LTAIPBG, article 69.6 DTAIP i també a l'article 14.1.h i k LTAIPBGE.
- “el secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial”, entenent-se que l'accés a la informació pot suposar un perjudici al secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial quan perjudica, entre d'altres, “informacions secretes de valor empresarial, d'acord amb la regulació del secret empresarial” i “als drets d'explotació i rendiment econòmic” respectivament (art. 21.1.g LTAIPBG i article 69.7 DTAIP”.
- “En relació amb els límits que operen, mencionar, en concret, els límits previstos a l'art. 21.1.a), f) i g) de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, sobre transparència, accés a la informació pública i bon govern, i a l'art. 69.2.a), 6 i 7 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública, i també a la normativa estatal, art. 14.1.d), h) i j) de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, **els interessos econòmics**

i comercials, la intimitat i altres drets privats legítims, i el secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial. En aquest sentit, cal tenir en compte el següent:

- L'art. 32 del Reial Decret de 22 d'agost de 1885 pel qual es publica el Codi de Comerç estableix el caràcter secret de la comptabilitat; en la mateixa línia, d'acord amb l'art. 1 de la Llei 1/2019, de secrets empresarials, es considera secret "qualsevol informació o coneixement, inclòs el tecnològic, científic, industrial, comercial, organitzatiu o financer" que reuneixi determinades circumstàncies. Resulta evident que el llibre major conté aquesta informació considerada com a secreta. La necessitat de protegir la informació que tingui caràcter de secret no només es desprèn de la normativa mercantil prevista sinó que, fins i tot, en el major àmbit de protecció legal també es recull – això és, en matèria penal, com es regula en els arts. 197 a 201 de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.
- Així mateix, pel que fa a la consideració de secret comercial a la informació que es conté en el llibre major de comptes, cal tenir en compte la interpretació que en fa la Comissió de la UE, recollida en el seu document anomenat "Comunicación de la Comisión relativa a las normas de acceso al expediente de la Comisión en los supuestos de aplicación de los artículos 81 y 82 del Tratado CE, los artículos 53, 54 y 57 del Acuerdo EEE, y el Reglamento (CE) núm. 139/2004 del Consejo", segons la qual l'estructura de costos i preus, fitxers de clients i distribuïdors, i fonts de subministrament, son exemples de secrets comercials (apartat 3.2.1 de l'esmentada Comunicació), informació que, sense cap mena de dubte, forma part de les dades que conté el llibre major de comptes de la societat.
- En aquest sentit, cal afegir que únicament i exclusivament tenen accés al llibre major de comptes de la companyia un número restringit de persones, atès que s'hi ha d'accedir, a través del programari SAP, mitjançant usuari i contrasenya personals.
- En conseqüència, atès que el llibre major de comptes conté dades i informació amb detall que, indiscutiblement, té la consideració de secreta, lliurar aquesta documentació suposaria conculcar els interessos econòmics i comercials, la intimitat i altres drets privats legítims de la Societat, inclosos també el secret professional i els inherents drets de propietat intel·lectual i industrial, la necessària reserva de documents privats i la intimitat de la societat. I és que no hi ha dubte que la voluntat del peticionari és la de difondre la informació d'aquesta companyia (a més de forma totalment i absolutament esbiaixada), tal i com ho acrediten els enllaços a aquestes publicacions aparegudes dies anteriors en premsa i que fan

referència a sol·licituds de dret accés a la informació pública anterior: <https://www.portaenrere.cat/?s=ematsa>. Per tant, una difusió indiscriminada a tercers d'informació que sens dubte ha de ser protegida pels motius profusament aduïts i acreditats.

- Convé afegir, davant dels conceptes jurídics indeterminats que contenen aquests límits, que el Consell de Transparència i Bon Govern estatal (per totes, en Resolució 196/2017, de 25 de juliol) i la pròpia GAIP (per totes, Resolució 21/2017, d'1 de febrer) han considerat que pel què fa als interessos econòmics i comercials a protegir ha de posar-se en relació amb els “secrets comercials”. Per la seva definició, podem citar la Directiva 2016/943, del Parlament Europeu i del Consell de 8 de juny de 2016 relativa a la protecció dels coneixements tècnics i la informació empresarial no divulgats (secrets comercials) contra la seva obtenció, utilització i revelació il·lícites –transposada a l'Estat espanyol per la prèviament mencionada Llei 1/2019 i que segueix la mateixa línia interpretativa-, defineix com a secret comercial, en el seu art. 2, “la información que reúna todos los requisitos siguientes: a) ser secreta en el sentido de no ser, en su conjunto o en la configuración y reunión precisas de sus componentes, generalmente conocida por las personas pertenecientes a los círculos en que normalmente se utilice el tipo de información en cuestión, ni fácilmente accesible para estas; b) tener un valor comercial por su carácter secreto; c) haber sido objeto de medidas razonables, en las circunstancias del caso, para mantenerla secreta, tomadas por la persona que legítimamente ejerza su control.” . Per si l'anterior no fos suficient, convé citar la Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 15, de 30/7/2021. Més enllà de la definició de secret empresarial que conté la Sentència referida, seguint el ja manifestat sobre la Directiva 2016/943 i la Llei 1/2019, convé ressaltar que l'Audiència Provincial considera rellevant la voluntat de mantenir el secret, fet que es demostra amb les mesures raonables per a garantir que la informació romangui en secret. En el nostre cas, podem destacar que Ematsa té implementades mesures en aquest sentit: normes d'ús de les TIC corporatives, sistemes d'accés mitjançant permisos i contrasenyes personals reforçades, així com obligacions de confidencialitat d'acord amb la normativa laboral. Per tant, es tracta, inqüestionablement, d'informació de caràcter secret”.
- Així les coses, no hi ha dubte que els llibres majors sol·licitats són mereixedors d'aquesta protecció, atès que en cas contrari és manifest el perjudici que es causa a aquesta Societat”.

7.4 L'empresa reclamada posa de manifest que “fa públic en el seu portal de la transparència la documentació que permet al reclamant el control de la gestió dels recursos econòmics de la societat: pressupostos, comptes anuals, informes d'auditoria, retribucions, informació del seu patrimoni i altra informació estadística disponible sobre el servei”, i s'ofereix per si alguna d'aquesta informació no es trobés disponible en algun exercici concret, facilitar-la sense operar cap límit al seu accés.

També es refereix que la persona reclamant pot accedir a la informació comptable dipositada al Registre Mercantil, sense cap mena de restricció i “s'assegura l'interès públic inherent a la divulgació d'informació comptable per garantir l'efectivitat i el control de la disposició i gestió dels recursos públics”.

7.5 Considera que “les obligacions en matèria de transparència no poden sobrepassar les limitacions en matèria mercantil i de secrets empresarials esmentades, suposant, a més, com s'ha dit, una paralització de l'activitat ordinària de la societat, més tenint en compte, com s'ha indicat, que la finalitat perseguida per la petició d'accés es veu garantida amb la informació i documentació comptable ordinària i legalment publicada”.

7.6 Fent referència a la finalitat de la normativa de transparència –garantir l'efectivitat del control de la disposició dels recursos públics- considera i entén que aquest queda suficientment garantit i sense limitacions amb la informació pública a la web i la disponible als registres mercantils. “Per tant, tenint en compte la satisfacció d'aquesta finalitat mitjançant aquest accés referit, res afegeix a aquesta garantia de control de la gestió dels recursos econòmics l'accés als llibres majors, més tenint en compte que la informació que contenen requereixen d'una especial protecció en atenció a la normativa mencionada. Ponderant els dos drets en joc, cal preservar el dret d'aquesta companyia perquè el dret d'accés a la informació pública ja queda garantit a través d'altres instruments, que responen -a diferència del que es pretén- a un criteri de proporcionalitat”.

7.7 Afegeix: “Amb caràcter addicional a l'aplicació de les causes d'inadmissió i als límits esmentats, convé indicar en aquest punt que tota la situació anterior es veu agreujada per les diverses i constants peticions d'informació realitzades pel reclamant, que podrien representar un exercici abusiu del dret d'accés (art. 111-7 del Codi civil de Catalunya i art. 7 del Codi civil espanyol, relatius a la bona fe i la prohibició de l'abús de dret en l'exercici lícit de qualsevol dret subjectiu reconegut per l'ordenament jurídic)”. Refereix diferents resolucions d'aquesta Comissió (888/2022, 442/2022 i 571/2020).

Per acreditar aquest exercici abusiu adjunta un certificat del responsable d'administració de la societat amb detall de les reclamacions presentades per la

mateixa persona i en fa una valoració sobre els processos costosos de recerca i elaboració o reelaboració de la informació i el benefici o utilitat perseguida.

En aquesta mateixa línia, també fa una valoració respecte a la pretensió de la persona reclamant que considera “que la petició realitzada pretén, en realitat, causar intencionadament una alteració o obstrucció il·legítima del funcionament normal de la companyia ja que, com s'ha indicat, la finalitat perseguida es veu garantida amb la pròpia informació ja publicada -que és múltiple i variada- i el seu accés”.

7.8 I per finalitzar, s'afegeix que la informació sol·licitada conté dades personals, fet que comporta “haver de ponderar l'interès públic en la seva divulgació i els drets de les persones que en resultin afectades atenent, entre d'altres, les circumstàncies següents, el temps transcorregut, la finalitat de l'accés, els drets dels menors d'edat i la possible afectació a la seguretat de les persones”. Considera que “el temps transcorregut de la major part de la informació (fins i tot 20 anys!) és molt ampli i, especialment, que la finalitat perseguida -entenem que el control de la gestió econòmica, que, com s'ha indicat anteriorment, queda garantida per la informació comptable pública- són criteris que no poden primar per davant de les dades personals contingudes. Subsidiàriament, en cas que la GAIP així ho considerés, s'entén que correspondria una pseudonimització de les dades, per bé que, en tot cas, prèviament s'hauria de sol·licitar el corresponent consentiment com a base del tractament a realitzar per un tercer, d'acord amb allò establert, entre d'altres preceptes, a l'art. 6 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, i així mateix, procedir d'acord amb allò establert a l'art. 31 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, donada l'afectació a tercers que podria comportar, per tal que els mateixos al·leguessin allò que consideressin pertinent.

Aquesta possible afectació a tercers i contenir dades personals a protegir, obligaria a Ematsa haver de revisar, un per un, els més de 350.000 registres, per identificar i notificar les persones afectades, tasca que no resulta ni proporcionada ni ajustada a la finalitat de la normativa sobre transparència, màxim quan, com ja s'ha dit, el control que es pretén es pot dur a terme amb la documentació econòmica que ja és pública”.

8. El 3 d'octubre de 2023, la GAIP tramet a la persona reclamant l'informe atorgant-li un termini de 5 dies perquè faci les manifestacions que considera si considera que no es dona resposta a la seva sol·licitud d'informació pública.
9. El 4 d'octubre la persona reclamant presenta les següents al·legacions:

- 9.1 Pel que fa a l'argument esgrimit per l'empresa reclamada sobre la naturalesa dels llibres majors, fa referència a la resolució de la GAIP 360/2021, de 23 d'abril.
- 9.2 Pel que fa a l'argument en relació a la no repercussió del llibre major de comptes en la conformació de la voluntat dels pressupostos o dels comptes anuals i d'aquí que no siguin tampoc rellevants per la ciutadania, considera que és "si més no, discutible. En el llibre major de comptes apareixen les anotacions comptables de l'empresa i, per tant, aquest document actua com a notari dels ingressos i les despeses d'aquesta entitat pública". Que de l'accés a una sèrie de moviments de despesa arran de la resolució estimatòria 360/2021, se'n va derivar un article periodístic (adjunta enllaç) que demostra que són rellevants per a la ciutadania ja que va evidenciar "males praxis".
- 9.3 En relació a la tasca complexa d'elaboració, considera que és un argument "clàssic en el manual de l'administració o entitat pública que no vol entregar informació pública". "En aquest cas, aquest sol·licitant no demana cap elaboració, sinó el llibre major de comptes, i perquè el volum de documentació no fos tan gran, es va precisar que es demanava només el grup 6 (compres i despeses). Crec que això no exigeix cap elaboració, només s'ha d'extreure el grup 6 del llibre major de comptes de cada any demanat".
- 9.4 Respecte al volum: "EMATSA diu que el format es troba en diferents bases de dades i que s'ha de fer una recerca manual de 350.000 registres comptables. És a dir, EMATSA ja sap on té la informació i quin volum ocupa perquè és capaç de donar una xifra, però, com s'ha dit en el paràgraf anterior, no s'està demanant una sèrie de registres concrets sinó tot el grup 6 de cada llibre major de comptes de cada any. Informàticament, això és ben possible i no hauria de suposar cap problema. Si es tracta d'un problema informàtic, que EMATSA aporti un informe d'un pèrit informàtic que confirmi que l'accés o l'extracte de la informació és tan complicat com diu. Perquè, la pregunta és: si tan difícil és consultar la documentació, com ho fa EMATSA cada vegada que vol saber una dada d'aquells llibres majors?"
- 9.5 Respecte als drets privats legítims: "Diu l'empresa d'aigües que «les obligacions de transparència no passen per sobre de la garantia de la confidencialitat respecte a "drets privats legítims"» i esmenta el «secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial». Aquests drets es poden vulnerar consultant una anotació comptable? He demanat el llibre major de comptes, no les característiques tècniques de les canonades que abasteixen d'aigua la ciutat de Tarragona. De quin secret industrial es parla? S'ha demanat una informació comptable a una empresa pública que, a més, té el seu negoci en un bé universal com és l'aigua. «Drets privats legítims»? «Drets d'explotació i

rendiment econòmic»? Recordem que vaig demanar el grup 6 des llibres majors, és a dir, aquell que fa referència a compres i despeses”.

9.6 En relació a la referència al Codi de Comerç de 1885, refereix l'argument de la mateixa resolució 360/2021: “«En aplicació dels articles 18.1 i 201. LTAIPGB qualsevol persona té dret a accedir-hi [a la informació sol·licitada, és a dir, als llibres majors], llevat que concorri algun límit que en determini la denegació. [...] És més: fins i tot si n'hi concorregués algun [de límit], segurament hauria de prevaldre el dret d'accés, atès l'interès públic inherent en la divulgació de la informació relativa a la comptabilitat interna d'una empresa pública, per garantir l'efectivitat del control de la disposició dels recursos públics, que és una de les finalitats més destacades de la transparència i el dret d'accés a la informació pública, i atesa també la condició de periodista de la persona reclamant, que suma el dret d'accés a la informació pública que li correspon a la ciutadania en general, l'exercici professional del dret a la informació garantit per l'article 20 de la Constitució».

9.7 En quant al caràcter secret de la informació i en relació a la valoració que fa EMATSA del periodista: “EMATSA es permet el luxe de titllar la feina d'aquest periodista d'«esbiaixada». Aquesta qualificació, totalment gratuïta i falsa, es fa, segons l'informe d'EMATSA fent referència a articles publicats per aquest periodista a través del mitjà Porta Enrere. Sobta que EMATSA titlli d'esbiaixades les informacions que apareixen en aquells articles perquè són informacions obtingudes mitjançant la llei de Transparència (tot i l'oposició d'aquesta empresa d'aigües). Es tracta, per tant, de documentació oficial”.

9.8 En relació a la funció de la tasca periodística: “Diu EMATSA: «I és que no hi ha dubte que la voluntat del peticionari és la de difondre informació d'aquesta companyia». Bé, és el que fem els periodistes, difondre informacions. De fet, si EMATSA hagués fet públics els diners que pagava durant dècades als membres dels consells d'administració, potser aquest periodista no hauria demanat tanta informació a l'empresa d'aigües. Potser si EMATSA no hagués mentit sobre l'existència de les targetes de crèdit (existència que ha quedat encara més demostrada en la documentació enviada per EMATSA arran de la resolució 713/2023), aquest periodista no estaria demanant tanta documentació per comprovar com es van gestionar els diners públics en aquesta empresa...”.

Adjunta enllaç a diferents articles publicats a www.portaenrera.cat realitzats a partir de la informació pública facilitada per EMATSA.

9.9 En relació als “secrets i de documentació que sens dubte ha de ser protegida” ho vincula amb una informació destapada per ell mateix en relació a la falta de tecnologia per tractar aigua contaminada d'un aqüífer.

- 9.10 En relació a la informació comptable i pressupostària penjada a la web, considera que no és prou precisa per avaluar les despeses realitzades per membres del consell d'administració de l'empresa. Motiu pel qual, necessita accedir al detall dels llibres als que sol·licita l'accés.
- 9.11 Segueix valorant la visió del dret d'accés d'EMATSA quan diu que "dient que amb allò que ja penja en el seu portal de Transparència és suficient per fiscalitzar la bona gestió dels recursos públics", que òbviament, considera insuficient.
- 9.12 En relació a l'abús de dret, considera que EMATSA s'excedeix en aquesta valoració i no contrasta les dades respecte al volum de sol·licituds d'accés a la informació pública que hagi rebut que puguin arribar a provocar "col·lapse".
- 9.13 Pel que fa a la intencionalitat del periodista: "pensar que un periodista no té res més a fer que demanar informació pública no per a fer reportatges, no, sinó per a molestar, torpedinar una entitat pública, com si fos un simple vandal o un adolescent entremaliat que s'avorreix i que no sap què fer amb la seva vida. Sembla increïble que una afirmació així estigui escrita en un informe oficial d'una empresa pública i signada pel seu gerent. Una afirmació que atempta clarament contra el dret a la informació dels periodistes i que pretén criminalitzar la tasca que fa aquest sol·licitant (matar al missatger), intentant coaccionar-me de cara a possibles pròximes peticions d'informació pública. Una afirmació molt perillosa per part d'una empresa pública en un estat que forma part de la Unió Europea".
- 9.14 Qüestiona tot un seguit de recursos esmerçats per part de l'empresa per no atendre a les peticions d'informació, emetre informes d'al·legacions, o presentar recursos contra resolucions de la GAIP. També qüestiona els esforços que ha destinar a respondre aquestes al·legacions.
- 9.15 En relació a la necessitat de revisar els 350.000 registre, considera que per la informació ja rebuda arran de la referida resolució, "no hi ha dades personals, hi ha pagaments fets a empreses, i en el cas del membres del consell d'administració, els diners que aquests es van gastar".

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser

objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la

informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

2. Sobre la concurrència de la causa d'inadmissibilitat invocada

Primerament i abans d'entrar a valorar cadascuna de les qüestions i consideracions invocades per ambdues parts, cal fer palès que, d'acord amb l'article 3.1.b), EMATSA és un subjecte obligat a complir amb les obligacions de transparència activa i a tramitar, conforme a la Llei, les sol·licituds d'accés a la informació pública formulades per les persones sol·licitants.

Pel que fa a la informació sol·licitada i reclamada, els llibres majors de comptes (anys 2003-2011 i 2016-2022) és, sens dubte, informació pública d'acord amb l'article 2 LTAIPBG que defineix la informació pública com “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei” a la qual garanteixen l'accés de qualsevol persona els articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, llevat que concorrin límits legals que en puguin determinar la denegació o l'accés restringit i que s'han d'interpretar de manera proporcional a la seva finalitat i a la presència d'interessos públics i privats que hi concorrin (article 22.1 LTAIPBG).

Els motius que justifiquen la inadmissió, d'acord amb la resolució a la SAIP emesa pel Director – Gerent, són el fet de considerar els llibres majors de comptes com a documents de treball intern, per una banda i per l'altra, que la informació pública reclamada requereix d'una tasca d'elaboració o reelaboració (un total de 352.000 registres). S'invoquen l'article 29.1 a i b) LTAIPBG i els articles 65 i 66 del Decret 8/2021.

Per corroborar la consideració de document de treball intern, es referencia, també, l'article 25 del Codi de Comerç, aprovat per Reial decret de 22 d'agost de 1885 que diu: “1. Tot empresari ha de portar una comptabilitat ordenada, adequada a l'activitat de la seva empresa que permeti un seguiment cronològic de totes les seves operacions, així com l'elaboració periòdica de balanços i inventaris. Ha de portar necessàriament, sense perjudici del que estableixen les lleis o disposicions especials, un llibre d'inventaris i comptes anuals i un altre de diari. 2. La comptabilitat l'han de portar directament els empresaris o altres persones degudament autoritzades, sense perjudici de la responsabilitat d'aquells. Es presumeix concedida l'autorització, llevat que hi hagi prova en contra”¹.

---

¹ Article redactat de conformitat amb l'article 2 de la Llei 19/1989, de 25 de juliol, de reforma parcial i adaptació de la legislació mercantil a les directives de la Comunitat Econòmica Europea (CEE) en matèria de societats (BOE núm. 178, de 27 de juliol, i suplement retrospectiu en català núm. 11, relatiu a l'any 1989).

Com ha defensat aquesta Comissió (vegeu per totes la Resolució 360/2021, de 23 d'abril), cal recordar que per poder aplicar la causa d'inadmissibilitat de l'article 29.1.a LTAIPBG es requereix que es compleixin acumulativament dues condicions: que es tracti d'un document de treball intern i que, a més, no tingui rellevància o interès públic, dues condicions que l'empresa reclamada afirma complir.

Pel que fa al caràcter de document de treball intern, cal fer una revisió detallada de l'article 65 del Decret 8/2021 que diu: "1. Als efectes del que preveu la lletra a) de l'article 29.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, són inadmeses a tràmit les sol·licituds d'accés a la informació pública quan tinguin per objecte, entre d'altres, alguna de les informacions següents: a) Que continguin opinions o valoracions personals que hagin estat emeses al marge de l'àmbit de responsabilitat i funcions professionals pròpies del servidor públic que les subscriu i manquin de rellevància per a la transparència del procés de presa de decisions públiques. b) Que siguin esborranys de documents inconclusos sense entitat pròpia. c) Que consisteixin en comunicacions informals, o que es refereixin a aspectes organitzatius, o que no constitueixin tràmits del procediment".

Els llibres majors de comptes, tot i tenir la consideració de llibres auxiliars o de suport de la comptabilitat de la companyia, i no formar part dels llibres obligatoris per la normativa mercantil no contenen opinions o valoracions personals (65.1.a) sinó anotacions comptables que registren de manera ordenada i individual els ingressos i les despeses i altres moviments de les comptes de l'empresa. Tampoc són esborranys de documents inconclusos sense entitat pròpia (65.1.b), tot el contrari. Al tractar-se d'un document de la comptabilitat, té la funció d'ordenar la informació del llibre diari amb relació a cada compte de manera que reflecteix el valor inicial de l'element que representa i els augments i disminucions que s'han produït en un període. I com a darrera consideració respecte a l'article 65 del Decret, és evident que no és una comunicació informal, no es refereix a aspectes organitzatius sinó comptables, i l'anotació registral és un pas del control comptable.

La consideració de document no obligatori reglamentàriament, no equival a la consideració de document de treball intern i no l'exclou del dret d'accés a la informació pública. No hi ha cap previsió a l'LTAIPBG de la qual es pugui deduir, ni tan sols remotament, que els documents elaborats o obtinguts voluntàriament per les Administracions públiques no puguin ser objecte d'aquest dret, que segons l'article 18.1 LTAIPBG garanteix l'accés a tota la informació pública, sense distingir si la seva existència és obligada legalment o no. De fet, si malgrat no ser obligat el llibre major de comptes és un instrument comptable emprat per EMATSA, segurament deu ser perquè les persones responsables de la comptabilitat d'aquesta empresa pública el deuen considerar un instrument especialment idoni per reflectir i explicar el seu flux d'ingressos i despeses fet que encara posa més de relleu l'interès públic en la seva divulgació.

Pel que fa a la rellevància o interès públic, ja va quedar acreditat en la referida Resolució 360/2021, de 23 d'abril el caràcter d'informació pública d'aquests llibres al tractar-se d'un instrument de comptabilitat elaborat per una empresa pública i en considerar que "ha de prevaldre el dret d'accés, atès l'interès públic inherent en la divulgació de la informació relativa a la comptabilitat interna d'una empresa pública, per garantir l'efectivitat del control de la disposició dels recursos públics, que és una de les finalitats més destacades de la transparència i el dret d'accés a la informació pública, i atesa també la condició de periodista de la persona reclamant, que suma al dret d'accés a la informació pública que li correspon a la ciutadania en general, l'exercici professional del dret a la informació garantit per l'article 20 de la Constitució".

Cal referir-se també a aspectes addicionals que es posen de manifest en l'informe emès a petició d'aquesta Comissió. L'empresa pública, referint-se al secret empresarial que tractarem més endavant, argumenta que té implementades mesures "raonables per a garantir que la informació romangui en secret" que en el cas d'EMATSA es concreten en "normes d'ús de les TIC corporatives, sistemes d'accés mitjançant permisos i contrasenyes personals reforçades, així com obligacions de confidencialitat d'acord amb la normativa laboral" que s'apliquen també al llibre de comptes. Sorpren, i fins i tot resulta contradictori, que s'apliquin mesures de seguretat restrictives d'accés si es tracta, només, d'un document de treball intern.

Respecte a aquesta darrera qüestió, cal recordar a EMATSA que, al tractar-se d'una entitat de dret privat vinculada o dependent d'una administració pública, té l'obligació de complir amb els requeriments establerts Reial Decret 311/2022, de 3 de maig, pel qual es regula l'Esquema Nacional de Seguridad (ENS) i que concretament, respecte a l'autorització i control dels accessos en l'article 17 es diu: "el acceso controlado a los sistemas de información comprendidos en el ámbito de aplicación de este real decreto deberá estar limitado a los usuarios, procesos, dispositivos u otros sistemas de información, debidamente autorizados, y exclusivamente a las funciones permitidas". Per tant, aquestes suposades "mesures raonables per garantir que la informació romangui en secret" no són més que mesures "raonables" i d'obligat compliment.

Pel que fa a la invocació de tasca d'elaboració o reelaboració per a justificar la inadmissió, també sorprèn d'entrada que EMATSA no hagués esgrimit aquesta causa d'inadmissibilitat en la petició d'informació que deriva a la ja referida Resolució 360/2021, de 23 d'abril (mateix objecte i mateix reclamant).

I seguint el mateix procediment d'anàlisi, anem a desgranar l'article 66 del Decret 8/2021 als efectes del que preveu l'article 29.1.b) LTAIPGB si per a obtenir la informació que demanen cal una tasca complexa d'elaboració o reelaboració, es pot donar la informació de manera desglossada, amb l'audiència prèvia del sol·licitant. Ni en la resolució d'inadmissió ni en

l'informe es constata que per part d'EMATSA que s'hagi previst o proposat la possibilitat de donar aquesta informació de forma desglossada ja que el principal argument és el nombre elevat de registres.

L'article 66.1, als efectes del que preveu la lletra b) de l'article 29.1 LTAIPBG estableix que ha de ser inademeses les SAIPS quan concorri alguna de les circumstàncies següents: "a) Quan l'obtenció, l'extracció o la disposició de la informació sol·licitada impliqui una càrrega de treball inassumible o desproporcionada pel fet que la informació procedeix de diferents expedients, fonts d'informació, bases de dades o arxius, o es conté en un gran volum d'informació i no pugui ser realitzada amb l'ajuda dels mitjans informàtics disponibles; b) Quan l'elaboració de la informació requereixi una tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui una complexitat objectivable i desproporcionada i no pugui ser realitzada amb l'ajuda dels mitjans informàtics disponibles". I segueix en el punt 2 i 3 en aspectes no menys transcendents per a valorar aquesta qüestió: "2. Les administracions públiques han de motivar l'apreciació de qualsevol d'aquestes circumstàncies mitjançant, entre d'altres, una declaració dels recursos humans i materials necessaris per a l'obtenció i elaboració de la informació, i una ponderació d'aquests recursos amb els disponibles a l'òrgan competent per resoldre. 3. La inadmissió de les sol·licituds per aquesta causa no es pot justificar exclusivament en el volum de la informació si la tasca d'elaboració o de recopilació no revesteix complexitat".

La inadmissibilitat declarada per tasca complexa presenta una feblesa jurídica que podria qüestionar la seva validesa perquè incompleix el requisit establert per l'article 64.1 DTAIP, segons el qual "l'apreciació d'una causa d'inadmissió d'una sol·licitud d'accés requereix que l'òrgan competent per resoldre dicti una resolució en aquest sentit, que s'ha de notificar dins del termini per resoldre i ha de contenir la invocació de la causa d'inadmissió aplicada i la justificació de la seva aplicació al cas concret, d'acord amb el que disposen l'article 29 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, i els articles 53 i 65 a 67 d'aquest decret". L'argument invocat per a justificar l'inadmissibilitat per aquesta qüestió no està suficientment argumentat amb la "declaració dels recursos humans i materials necessaris per a l'obtenció i elaboració de la informació, i una ponderació d'aquests recursos amb els disponibles a l'òrgan competent per resoldre" (art. 66.2 DTAIP) ni en la resolució ni en l'informe realitzat en el marc d'aquest procediment. En la resolució només s'esmenten els "22.000 registres comptables, el que representa per a tot el període uns 352.000 registres". És el moment d'assenyalar que, pel que fa al volum de registres, l'empresa reclamada ha obviat la concreció feta per la persona reclamant prèvia a la resolució en el sentit de reduir la informació pública sol·licitada al grup 6 (antecedent 3), fet que d'haver-se considerat, hagués reduït molt considerablement el volum de registres a considerar. Cal recordar que explícitament l'article 66.3 DTAIP es refereix al fet que "la causa d'inadmissió no es pot justificar exclusivament en el volum de la informació si la tasca d'elaboració o recopilació no revesteix complexitat", com sembla que sigui el cas.

Tampoc es fa una acurada justificació en l'informe de 21 de setembre. Es refereix a les 16 anualitats afectades “algunes de més de 20 anys d'antiguitat, fet que comporta la possibilitat d'haver de combinar bases de dades diferents, així com la revisió d'un elevadíssim volum d'informació, amb tractament informàtic i recerca manual, de més de 350.000 registres comptables”. L'única dada contrastada és el nombre d'anualitats, perquè, cenyint-nos al que s'ha sol·licitat cap anualitat supera als 20 anys d'antiguitat. Però més enllà d'aquesta apreciació que fins i tot es pot considerar anecdòtica, la imprecisió amb la que s'informa no fa més que qüestionar l'argument esgrimit. Acceptar, per part d'aquesta Comissió, la inadmissibilitat del dret d'accés a la informació pública perquè “comporta la possibilitat d'haver de combinar bases de dades diferents” seria del tot irresponsable en el context actual pel que fa a la gestió de la informació a partir de sistemes d'informació. Pel que fa a “la revisió d'un elevadíssim volum d'informació”, ja ens hem pronunciat al respecte i afegim “amb tractament informàtic i recerca manual” sense acreditar els recursos humans i materials necessaris per a la seva obtenció i elaboració, ni la ponderació d'aquests recursos amb els disponibles per l'òrgan competent per resoldre, més enllà de considerar que són “unes tasques del tot inassumibles i desproporcionades que impedirien el desenvolupament ordinari de la societat”.

Resulta interessant qüestionar la complexitat d'elaboració o reelaboració a partir d'informació existent en una o més bases de dades. Des del punt de vista semàntic *elaborar* significa “Produir, preparar, transformar, amb el treball, especialment amb successives operacions”² i *reelaborar* tornar a produir, preparar, transformar. En el marc de les bases de dades, hem d'acceptar per reelaboració l'agregació o suma de dades o un mínim tractament de dades (com pot ser l'extracció d'una o més dades del conjunt sense que afecti ni l'estructura ni les altres dades) contingudes en una base de dades o en més d'una de manera que puguem fer-ne ús o explotar-les.

Per definició, les bases de dades són un conjunt de dades amb una estructura coherent, i accessibles des d'un o més programes o aplicació, de manera que qualsevol d'elles pot ser extreta del conjunt i actualitzada, sense afectar per això ni l'estructura del conjunt ni les altres dades. La propietat fonamental d'una base de dades és la independència de les dades que conté respecte de les aplicacions que les utilitzen; és a dir, els diversos fitxers o estructures de dades que poden constituir la base han de restar ocults als programes que usen aquesta base. Així, les dades, prèviament definides i estructurades, es configuren com a registres en els quals es fan les diferents anotacions o assentaments i permet accedir i recuperar les dades aplicant diferents filtres i criteris de selecció. I és aquesta darrera característica on resideix la veritable

---

² Definició de l'IEC. Consulta realitzada el 09/10/2023

raó de ser de les bases de dades: la possibilitat de recuperar només la informació que necessitem en cada moment, ordenar i fins i tot aplicar-hi operacions aritmètiques.

La interacció amb les dades és avui una cosa tan freqüent com inconscient. Quan hom emplena un formulari, consigna dades; quan hom extreu diners, gestiona i facilita dades; quan hom elabora un document a partir d'aquestes dades, fa una representació en un format llegible de les dades i en funció de les dades prèviament requerides.

Amb el canvi cultural i institucional pel que fa a la manera treballar i gestionar la informació pública, basat cada vegada més en la gestió de dades, el dret d'accés a la informació pública també ha d'adaptar-se a aquesta nova realitat.

El llibre major de comptes ordena la informació del llibre diari amb relació a cada compte i això permet saber en qualsevol moment la situació en què es troba l'element patrimonial representat per aquell compte. El llibre diari ha de registrar, dia a dia, totes les operacions relatives a l'activitat de l'empresa i és un llibre obligatori d'acord amb l'article 25.1 del Codi de Comerç.

Així doncs i per tot el que s'ha argumentat fins ara, extreure les dades del llibre major de comptes no pot ser en cap cas tasca complexa d'elaboració o reelaboració, es realitza pels mitjans informàtics disponibles i no requereix d'una tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui complexitat objectivable i desproporcionada.

Per tot això, aquesta Comissió considera que no existeix, en cap cas, causa d'inadmissió pels motius invocats de document de treball intern i tasca d'elaboració i reelaboració.

3. *Sobre els interessos econòmics i comercials, secret professional i confidencialitat de la informació i propietat intel·lectual i industrial*

Per ponderar els aspectes enunciats, és important situar-nos en la consideració d'empresa pública d'EMATSA i en l'objecte de l'empresa. La modificació dels estatuts aprovats en Junta General Ordinària d'Accionistes de la Societat de data 9 de juny de 2016 i degudament protocol·litzats diuen: "tindrà com a objecte social la *prestació dels serveis públics de proveïment i distribució d'aigua potable, així com el servei de sanejament i depuració d'aigües residuals* i la seva reutilització en tot el terme municipal de Tarragona", i afegeix que en relació amb aquest objecte social "l'empresa podrà promoure i realitzar les captacions, plantes, conduccions, emissaris i col·lectors, així com les obres i projectes oportuns.../... També podrà portar a terme tota mena d'operacions industrials i financeres i celebrar els actes i estipular els contractes civils, mercantils i administratius que resultin oportuns, i entre ells, convenis per subministrar aigua, sanejar i depurar aigües residuals i/o gestionar aquests serveis a d'altres municipis que ho sol·licitin. Així mateix l'Empresa Mixta podrà portar a terme manteniment de xarxes de distribució d'aigua, clavegueram, estacions depuradores d'aigües residuals i de les

estacions de tractament d'aigua potable i la redacció i execució de tota classe de projectes i obres. Igualment la realització de qualsevol mena d'anàlisis o serveis a través dels corresponents laboratoris...”

En la resolució emesa pel Director – Gerent d'EMATSA es refereix a l'art. 21.1 i art. 22 LTAIPBG, art. 14.1 LTAIPBGE i art. 69 DTAIP per acreditar que “operen en aquest cas els límits previstos per tractar-se de documentació que inclou interessos econòmics i comercials, secrets empresarials i confidencialitat de la mateixa informació i informació relativa a la propietat intel·lectual i industrial, i, així mateix, tractant-se d'una petició desproporcionada”. Pel que fa als límits d'accés, es concreten en l'informe emès amb posterioritat en l'apartat 1 a, f i g de l'art. 21 LTAIPBG i l'art. 14.1.d, h i j LTAIPBGE.

Primerament i pel que fa al límit de seguretat pública invocat d'acord amb l'art. 21.1.a LTAIPBG i el seu desplegament en l'art. 69.2 DTAIP i art. 14.1.d LTAIPBGE, aquesta Comissió considera que, en cap cas, l'accés als llibres majors de comptes “posi o pugui posar en una situació de risc tangible la seguretat o integritat personal, física, jurídica o patrimonial de les persones, o generi o pugui generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic” més enllà de la indignació que pogués comportar la difusió d'informació conclouent que es realitzés, si és el cas, a partir de l'accés a aquesta informació.

En segon lloc s'invoca als béns jurídics protegits per l'art. 21.1 f i g LTAIPBG per limitar l'accés a la informació reclamada (la intimitat i altres drets privats legítims (f) i el secret professionals i els drets de propietat intel·lectual i industrial (g)) i els límits previstos en l'art. 14.1. h i j LTAIPBGE invocats també en dit informe (interessos econòmics i comercials (h) i el secret professional i la propietat intel·lectual i industrial (j)).

Doncs bé, els límits referits limiten la protecció sempre i que siguin de naturalesa privada, de manera que no podria estendre's a l'activitat econòmica o comercial de les empreses públiques en la prestació de serveis públics, com és el cas. En la mateixa línia ho fa, el desplegament reglamentari d'aquests preceptes legals fet per l'art. 69 DTAIP, pel que fa a la ponderació d'aquests límits, i que ha de determinar si s'ha de facilitar l'accés a la informació pública. L'apartat 6 estableix que: “Als efectes del que preveu la lletra f) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets privats legítims quan, entre altres casos, comporti un dany per als interessos econòmics o comercials legítims, de tal manera que afecti la llibertat d'empresa o la competència lleial entre les empreses amb motiu del valor estratègic especial de la informació de forma prevalent a l'accés a la informació pública” i l'apartat 7 “Als efectes del que preveu la lletra g) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entén que l'accés a la informació pública pot suposar un perjudici al secret professional quan l'accés perjudica, entre d'altres, informacions secretes de valor empresarial, d'acord amb la regulació del secret empresarial. Així mateix,

s'entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets de propietat intel·lectual industrial quan, entre d'altres, l'accés causa un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic”.

No hem de perdre de vista que l'objecte d'aquesta reclamació és el llibre major de comptes, grup 6, i que la informació que hi conté és només la relativa a les compres i despeses efectuades en un exercici econòmic, i per tant, directament vinculada en la gestió econòmica.

Pel que fa al caràcter secret de l'article 32 del Codi de Comerç invocat, EMATSA pretesament obvia que aquesta consideració de secreta és “sense perjudici del que es derivi del que disposin les lleis”. També s'invoca l'article 1 de la Llei 1/2019, de 20 de febrer, de secrets empresarials que considera secret “qualsevol informació o coneixement, inclòs el tecnològic, el científic, l'industrial, el comercial, l'organitzatiu o el financer, que compleixi les condicions següents: a) Ser secret, en el sentit que, en el seu conjunt o en la configuració i reunió necessàries dels seus components, no és conegut generalment per les persones pertanyents als cercles en què normalment s'utilitzi el tipus d'informació o coneixement en qüestió, ni fàcilment accessible per a elles; b) tenir un valor empresarial, ja sigui real o potencial, precisament pel fet que és secret, i c) haver estat objecte de mesures raonables per part del seu titular per mantenir-lo en secret”. Per tant, la informació és “secreta” en tant que no és generalment coneguda en els cercles en què s'utilitza aquest tipus d'informació i té “valor empresarial” i per això ha de ser objecte de “mesures raonables” per mantenir-ho en secret.

En aquest sentit cal ser estrictes en la valoració del què és un secret empresarial o comercial, i no estendre aquesta protecció a aspectes que poden ser propis de l'estratègia comercial o empresarial, però no pas desconeguts en el sector, o generadors d'una posició de desavantatge competitiu real en relació amb la resta d'empreses.

EMATSA considera “evident que el llibre major conté aquesta informació considerada com a secreta” (recordem que també els considera documents de treball intern), i per tant, gaudeix de la protecció mercantil referida i la que li atorga el títol X, capítol I Del descobriment i revelació de secrets, articles 197 a 201 del Codi Penal (LO 10/1995).

La invocació de qualsevol límit ha d'estar degudament justificat, no només referenciat. L'article 20.3 LTAIPBG estipula que “per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació.

EMATSA s'ha limitat a anunciar-los i descriure'ls d'acord amb cadascuna de les lleis concernides sense que s'hagi justificat ni raonat acuradament en base a quina informació es podrien produir els perjudicis de l'accés a la informació sol·licitada i reclamada. Tampoc en el

cas del valor que aquesta informació tingui un valor empresarial que podria comportar un perjudici si fos coneguda en els cercles empresarials relacionats. Ja hem vist en el fonament jurídic anterior que disposar de “mesures raonables” per mantenir la informació en secret no és res extraordinari, sinó simplement el compliment de l'ENS i que s'hauria de reflectir en les seves Polítiques de seguretat.

Pel que fa al límit relatiu als interessos comercials que es poguessin derivar de l'exercici de la part privada de l'empresa i que es podrien veure perjudicats en la seva posició si la informació pogués ser accessible a les mercantils de la competència, tot i ser un límit aliè a la legislació catalana aplicable al cas, podria ser ponderat a condició de què, realment, es perjudiquessin els interessos comercials amb la divulgació de la informació. Però, com qualsevol altre límit, la seva aplicació ha de ser restrictiva i acotada a allò que, realment, perjudiqui de manera directa i injusta la seva posició en el mercat i en qualsevol cas degudament justificat, fet que no s'ha produït i en conseqüència, no és possible ponderar.

Així, aquesta Comissió, contràriament a la posició de l'empresa reclamada, considera que no hi ha cap secret empresarial que mereixi una protecció especial en els comptes del grup 6 (compres i despeses) d'una empresa pública com és el cas més enllà de consignar informació de la gestió econòmica realitzada. En aquesta mateixa línia, i en relació a la consideració que es pot exercir el control de la gestió dels recursos econòmics de la societat a través de tota la informació comptable i financera publicada en el Portal de Transparència aquesta Comissió considera que EMATSA no està legitimada per decidir a que, com i a quina informació precisa té dret a accedir una persona reclamant, més enllà d'emetre opinions de quina considera que és la informació que li permet fer un millor control de la gestió dels recursos públics.

En darrer terme, pel que fa als límits que es puguin aplicar derivats del secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial.(art. 21.1.g LTAIPBGB) i el precepte que el desenvolupa ja referit anteriorment (art. 69.7 DTAIP) entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets de propietat intel·lectual industrial quan, entre d'altres, l'accés causi un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic. És molt difícil (i en tot cas no s'ha acreditat) que en els comptes de compres i despeses hi hagi informacions secretes de valor empresarial que pugui causar un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic.

Per tot això, i pel que fa als límits referits en aquest fonament, aquesta Comissió considera que no són d'aplicació en el cas analitzat.

4. Afectació per existència de dades personals

EMATSA informa que la “informació sol·licitada conté dades personals” (vegeu antecedent 7.8) i aquesta possible afectació a tercers “obligaria a Ematsa haver de revisar, un per un, els més de 350.000 registres, per identificar i notificar les persones afectades, tasca que no resulta ni

proporcionada ni ajustada a la finalitat de la normativa sobre transparència, màxim quan, com ja s'ha dit, el control que es pretén es pot dur a terme amb la documentació econòmica que ja és pública”.

Com ja hem citat en els fonaments jurídics anteriors, la LTAIPBG estableix en l'art. 20 el dret d'accés a la informació pública només pot ser denegat o restringit per les causes establertes per llei i que les limitacions legals a aquest dret s'han d'aplicar d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. A l'hora d'aplicar aquests límits “l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació. El mer fet d'anunciar aquest límit i remetre's a l'article 24 de la LTAIPBG no es pot considerar que s'hagi raonat degudament.

Per altra banda, i atenent el que estableix l'article 24 invocat, cal dir que “s'ha de donar accés a la informació pública si es tracta d'informació directament relacionada amb l'organització, el funcionament o l'activitat pública de l'Administració que contingui dades personals merament identificatives llevat que, excepcionalment, en el cas concret hagi de prevaler la protecció de dades personals o altres drets constitucionalment protegits” i que “si es tracta d'altra informació que conté dades personals no incloses a l'article 23, es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades”.

Primerament dir que el concepte de dada personal es refereix a qualsevol informació només sobre una persona física identificada o identificable i en segon lloc, i com ja ha defensat la GAIP en altres resolucions (vegeu per totes Resolució 469/2019 de 2 d'agost), d'acord amb l'article 6.1 del RGPD, el tractament de dades personals ha de comptar amb una base jurídica que ho legítimi, ja sigui el consentiment de la persona afectada, o qualsevol altra de les circumstàncies previstes en el precepte; expressament, l'apartat c) de l'esmentat article disposa que serà lícit el tractament de dades personals si "el tractament és necessari per al compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament". Tenint en compte que l'article 18.2 LTAIPBG estableix l'obligació de les administracions públiques de garantir el compliment del dret d'accés a la informació pública d'acord amb el que estableix el títol III de l'LTAIPBG, s'ha de concloure que el tractament o cessió de les dades personals dels quals l'administració n'és responsable per atendre i satisfer el dret d'accés a la informació pública queda legítimat si, d'acord amb el que estableix el títol III de l'LTAIPBG, s'ha d'estimar l'accés. Comptant amb aquesta base jurídica legítima (la LTAIPBG), no resulta necessari el consentiment de les persones afectades, excepte si es tracta de dades sensibles especialment protegides (vida sexual, origen racial, salut, ideologia, creences, afiliació sindical o la comissió d'infraccions

penals o administratives). En aquest cas i per expressa disposició de la legislació de transparència, s'haurà d'aportar el consentiment exprés de l'afectat (article 23 LTAIPBG). És obvi que en cap cas existeixen dades que es puguin veure afectades en els registres comptables.

Per tant, cal concloure que en el cas que hi haguessin dades personals en la informació pública sol·licitada, no és necessari el seu consentiment en el cas d'estimació al dret d'accés a la informació pública.

5. Abús de dret

Pel que fa a la consideració sobre el pretès caràcter abusiu, cal dir que l'aplicació de la figura de l'abús de dret al règim d'accés a la informació pública, tenint en compte que l'LTAIPBG no preveu que puguin ser inadmeses les sol·licituds d'accés repetitives o abusives en els termes en què ho fa l'article 18 de la legislació estatal: Només resulta adequada quan la finalitat pretesa amb l'accés no sigui l'obtenció d'informació per tal de controlar l'acció pública, sinó obstruir el normal funcionalment de l'Administració com a mesura de pressió per a l'obtenció d'un interès privat o com acció de venjança, cosa que haurà d'acreditar la part reclamada. Per tant, la condició d'abusiva d'una sol·licitud d'accés té a veure amb la finalitat amb què s'exerceix aquest dret i no pas amb el volum de la informació que es sol·licita.

En aquest cas, que s'hagin presentat un total de trenta-quatre SAIP en el període 2018-2023 per una persona que gaudeix d'un dret reforçat (article 20 de la CE) per a l'exercici de la seva professió no justifica en cap cas determinar l'abús dret.

La finalitat de la sol·licitud d'accés, com és el control de la gestió econòmica i els recursos públics d'una empresa pública, encaixa i s'ajusta perfectament amb la funció professional de la part reclamant: Acceptar que es pot exercir aquesta funció a partir de la informació ja publicada d'acord amb les obligacions de transparència activa seria menystenir el dret d'accés a la informació pública com a una eina que ha demostrat ser molt eficient per garantir que els ciutadans puguin conèixer com es prenen les decisions que els afecta, com s'utilitzen els fons públics o sota quins criteris actuen les administracions.

En conseqüència, cal concloure que no concorren en aquest cas les circumstàncies que podrien justificar la inadmissibilitat invocada amb caràcter addicional de la sol·licitud d'informació pública de la que deriva la Reclamació.

6. *Obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD)*

L'article 7 de la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i gestió de documents modificada per la Llei 20/2015, de 29 de juliol estableix l'obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) que garanteixi el tractament correcte dels documents en tot el seu cicle de vida i que permeti complir amb les obligacions de transparència. Un concepte molt ampli que requereix dotar-se d'un seguit d'eines i instruments que permetin la millora dels processos, la seva normalització i estandardització, per tal de garantir el compliment de la normativa i la qualitat de la informació i la implementació de solucions que permetin garantir la correcta gestió de la informació pública. L'article 8 afegeix que l'organització, l'avaluació i la conservació dels documents públics i l'accés a aquests són responsabilitat directa dels titulars respectius.

El capítol X del Reial decret 4/2010, del 8 de gener, pel qual es regula l'Esquema Nacional d'Interoperabilitat en l'àmbit de l'Administració electrònica estableix que les AAPP han d'adoptar les mesures organitzatives i tècniques per a garantir la recuperació i conservació del document electrònic entre aquestes, la definició d'una política de gestió de documents, la inclusió en els expedients d'un índex electrònic signat per l'òrgan o entitat que garanteixi la integritat de l'expedient electrònic i permeti la seva recuperació, la identificació única i inequívoca de cada document que permeti classificar-lo i recuperar-lo, l'associació de metadades, la classificació d'acord amb un quadre de classificació, el període de conservació segons les convencions de cada comissió avaluadora, l'accés complet i immediat dels documents entre d'altres.

Pel que fa a gestió de la documentació i arxiu dels documents electrònics, la Disposició Addicional Onzena de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya estableix que els documents electrònics s'han de gestionar i conservar en expedients electrònics d'acord amb les prescripcions de la normativa en matèria d'arxius i documents; que l'arxiu dels documents i expedients electrònics ha d'assegurar la identitat i la integritat a llarg termini de la informació que contenen; que els documents públics electrònics han de tenir garantides l'autenticitat i la integritat dels continguts, i també la conservació de l'aparença i la funcionalitat originals i, quan escaigui, llur confidencialitat, durant el termini establert per la normativa vigent en matèria d'arxius i documents; que les administracions públiques han d'assegurar la possibilitat de transformar els documents per raons tecnològiques, per a adaptar-ne el format i la sintaxi informàtica a les necessitats de gestió i preservació establertes per la normativa d'arxius i documents; que els sistemes d'informació que utilitzin les administracions públiques incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei han de garantir, sempre que sigui possible, l'autenticitat i la integritat de llurs

dades, i també la traçabilitat de les accions que portin a terme; que les dades contingudes en els sistemes d'informació de les administracions públiques es consideren documents públics electrònics, i els són aplicables les disposicions d'aquesta llei relatives a l'arxiu electrònic.

Tanmateix, l'LTAIPBG reconeix els sistemes de gestió de documents públics com a facilitadors de dades i documents autèntics (art. 5.2) i la necessitat d'estructurar la informació seguint criteris temàtics i cronològics, seguint el quadre de classificació documental corporatiu i incorporant-hi índexs o guies de consulta (art. 6.1.d).

Altrament, l'article 19.2 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català que regula els documents que integren el patrimoni documental de Catalunya inclou, entre altres, "els documents produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions i com a conseqüència de llur activitat política i administrativa, per la Generalitat, pels ens locals i per les entitats autònomes, les empreses públiques i les altres entitats que en depenen" i en conseqüència estan subjectes al Decret 13/2008, de 22 de gener, sobre accés, avaluació i tria de documents que estableix en l'article 11.4 que "quan l'aplicació d'una taula d'avaluació i accés documental comporti l'eliminació de documents, la persona tècnica que porti a terme aquesta aplicació, abans de procedir a la destrucció, ha de: a) Disposar d'un inventari de la documentació a destruir, b) Obtenir l'autorització de la secretaria general o de la direcció de l'organisme o entitat titular de la documentació, c) Comprovar que cap circumstància administrativa o jurídica hagi alterat el termini de conservació fixat per als documents a eliminar" i ha de disposar del corresponent Registre de destrucció de documents (article 12) degudament autoritzat per la secretaria general o la direcció de l'organisme o entitat titular dels documents.

7. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en

coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

8. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 19 d'octubre de 2023, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 729/2023 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada.
2. Requerir al EMATSA que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies.
3. Requerir al EMATSA a informar la GAIP de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 729/2023 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló
Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.